

Постоје вести које су више од вести. Оне се према значају могу протезати кроз читаве новине. Могу заузимати значајан простор у разним рубрикама: црној хроници, унутрашњој политици, економској политици... Међутим, по правилу оне се некако прикрију у мору бескорисних и затупљујућих информација, евентуално изазову спорадичне коментаре, а онда се забораве, иако су вансеријски трагичне.

Ми смо ушли у неолиберални капитализам недопустиво наивно, идеализујући га као неки систем који ће нас усрећити. Као да се не ради о нашој кожи, већ као да се ради о некој биоскопској пројекцији. Сећамо се сви дана када су петооктобарски бојовници укинули српско банкарство. Искусни банкари су са неверицом гледали на тај дивљачки чин, знајући да се тиме урушава читав наш привредни систем и знајући како ће се то одразити на све нас лично. Већина је била одушевљена доласком страних банака, јер су видели само фасаду, лепо дизајниране просторије и леп млади свет који у њима ради. А суштина је остала сакривена, иако је она била кључна за пропадања државе, привреде и грађана. А та суштина је у ствари спознаја да смо ухваћени у лихварске канџе неолибералног капитализма, из којих се тешко може извући.

Једна таква новинска вест не заслужује да се тако лако заборави. Напротив, трагика

догађаја који је предмет ове вести нас обавезује да се најозбиљније њоме позабавимо. Њоме се морају бавити и политичари, и економисти, и психолози и сви други који могу да помогну, јер се она не односи само на човека који је предмет ове вести, него на све нас, јер смо сви мање-више у истом положају, а разлика је само у томе како појединац реагује на животне ситуације.

Наиме, новине су јавиле да се у недељу 16. 6. 2013, у својој кући запалио Ваљевац Радован Ж. Несрећни човек се одлучио на тај очајнички чин јер није могао да плаћа кредит који је узео у банци, како би са супругом отворио продавницу у својој кући. Посао није ишао како је планирао због чега је отплата кредита постала немогућа, банка је активирала своје механизме: опомене, жиранте, претње и сл. Отац сиротог човека се обесио пре извесног времена, супруга га напустила и одвела децу... Тешко је и замислити каквом је притиску био изложен, када се одлучио на тако суров корак.

Недавно смо били згрожени вешћу да су се на чин самоспаљивања одлучила и два Бугарина, дакле грађани пуноправне чланице ЕУ. Можда нам је тада Бугарска деловала удаљено, али ето и код нас очај добија невиђене размере.

Сваки је Србин „Радован“

Пише: Богдан Живковић
среда, 19 јун 2013 00:02

Сваки је Србин „Радован“

Пише: Богдан Живковић
среда, 19 јун 2013 00:02

